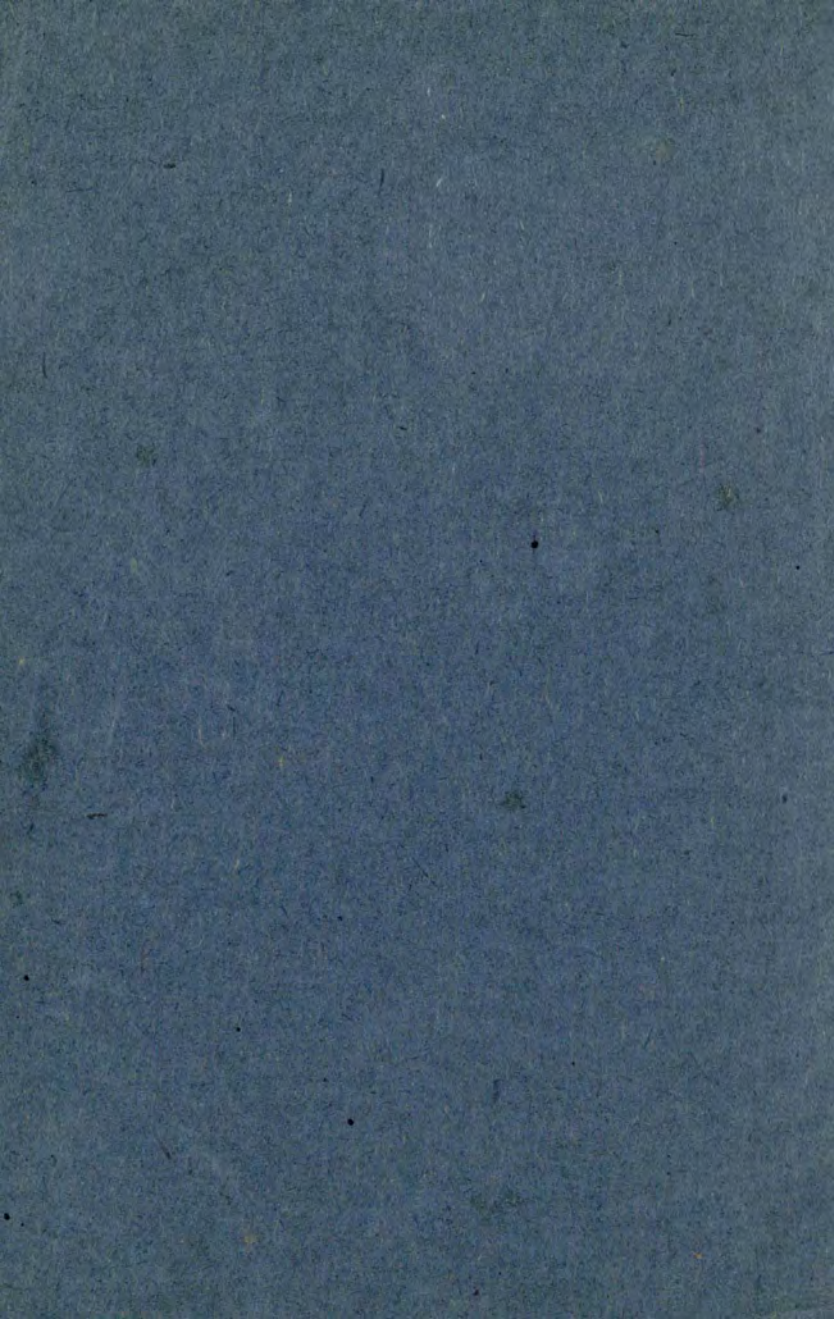

1774 P. Osinski

13 880

Regulamin służbowy

dla ochotniczej straży pożarnej miasta Przemyśla.

§. 1. Regulamin ten zawiera ogółowe i szczegółowe postanowienia służbowe, uchwalone przez Walne Zgromadzenie Członków Ochotniczej straży pożarnej w Przemyślu w dniu 7. lutego 1892.

I. Przyjęcie do korpusu.

§. 2. Na ustne lub pisemne przedstawienie dwóch członków Towarzystwa, wystosowane do Naczelnika tudzież po osobistem przedstawieniu się kandydata naczelnikowi i komendantom, nazwisko ochotnika chcącego być przyjętym do grona straży, umieszcza się na tablicy w lokalu Towarzystwa z podaniem roku i miejsca urodzenia, zawodu, stanu i miejsca obecnego mieszkania ochotnika i nazwiska tych, którzy go przedstawiają. Ten sposób oznajmienia może być zastąpiony ustnem ogłoszeniem korpusowi przy najbliższem zebraniu. Zarzuty przeciwko przyjęciu należy wnieść ustnie lub pisemnie do Naczelnika, który zarządzi bezzwłocznie

dochodzenie, i w razie sprawdzenia się ich, uczyni z tego użytek przy osobistem rozmówieniu się z ochotnikiem, albo też na posiedzeniu Wydziału, który orzeka o przyjęciu. Od chwili ogłoszenia ochotnik może uczęszczać na ćwiczenia. Po uchwale przyjęcia, ochotnik zawiadomiony o tem przez Naczelnika, otrzymuje egzemplarz statutu i regulaminu i składa do rąk Naczelnika przed frontem i w obec całego korpusu słowo strażackie, iż «wiernie i ochotczo» będzie pełnił obowiązki przepisane statutem i regulaminem. Złamanie słowa strażackiego równa się złamaniu słowa honoru lub przysięgi. Po złożeniu tego słowa otrzymuje towarzysz kartę przyjęcia, w której obok jego nazwiska jest miejsce na wymienienie przedmiotów mundurowych i przyborowych, które mu Towarzystwo powierza, dalej rubryka na pokwitowanie zwrotu ich, nareszcie miejsce na ocenę jego służby w korpusie, przy wystąpieniu z Towarzystwa potwierdzoną przez Naczelnika. Towarzysz występujący zatrzymuje tę kartę przyjęcia dla wykazania się nią w każdym innym korpusie, zaś wykluczony zwraca takową Naczelniectwu.

§. 3. Strażak przyjęty obowiązany jest uiszczać wkładkę, o ile statut takową zastrzega i sam się ma pilnować, aby nie popadał w zaległości.

§. 4. Strażak powinien komendzie podać nietylko dokładny adres pomieszkania swojego lecz zawiadamiać ją także o każdej zmianie takowego.

II. Przydzielenie do oddziałów.

§. 5. Członków nowozaciężnych przydziela się do oddziału sikawkowego lub wodnego na próbę i pozostawia w nim tak długo dopóki Naczelniectwo uwzględniając ich życzenie i fizyczne uzdol-

nienie nie orzeknie w których oddziałach mają pełnić służbę stale.

§. 6. Członek nowo przyjęty otrzymuje mundur z przyborami z rąk magazyniera za asygnacją Naczelnictwa i pokwitowaniem wystawionem przez niego i dwóch jego poręczycieli. Członkowie wyćwiczeni lub tacy, którzy już służyli przy straży pożarnej mogą być natychmiast przydzieleni do odpowiednich oddziałów.

§. 7. Członek oddalający się na dłużej, niż trzy dni z miejsca pobytu, lub w razie słabości, winien o tem zawiadomić swego komendanta, ten zaś Naczelnika. Członek wydalający się z miejsca na dłużej niż jeden miesiąc ma złożyć mundur i przybory do magazynu.

III. Umundurowanie i przybory.

§. 8. Tak mundur jak i przybory (z wyjątkiem butów) otrzymuje strażak kosztem Towarzystwa. W razie możności wolno mu sprawić mundur własnym kosztem, ale w takim razie nie może się on wyróżniać od przepisowego i występując z Towarzystwa obowiązany jest, za stosownem wynagrodzeniem odstąpić go temuż. Munduru i przyborów ani w całości ani częściowo poza służbą używać nie wolno.

§. 9. Mundur składa się z następujących przedmiotów:

1) Hełm i czapka. 2) Guńka lub bluza. 3) Krawatka. 4) Szarawary. 5) Opaska. 6) Buty (własne). 7) Płaszcz.

1. Hełm blaszany czarno lakierowany z daszkiem tylnym odpowiednio długim o grzebieniu kantowym z podpinką silną i podszewką skórzaną, ściągana rzemykiem.

Czapka w formie kepi lub rogatywki ze sukna koloru guńki, ozdobiona od przodu małym srebrnym sokołkiem lub godłem korpusu.

2. Guńka lub bluzka z grubego brązowego sukna o wyłogach i wypustkach ze sukna ponsowego, przykrojona do stanu, z przodu na kryte guziki zapinana, kołnierz stojący z wypustką, wyłogi na ćwierć kołnierza długie z naszytym po obu stronach jednym guzikiem z białego metalu, na piersiach pod spodem kieszeń a rękawy z wypustką w kącie ostry. Dragon na ramieniu prawem z ponsowego wełnianego sznurka. Guziki przy guńce ułańskie, t. j. półkuliste posrebrzane; mniejsze przy rękawach i wyłogach, większe z tyłu i przy dragonach.

3. Krawatka wojskowa.

4. Szarawary z ciemno sieraczkowego sukna z wypustką ponsową, nogawice do butów, kieszenie głębokie.

5. Buty krojem polskim.

6. Opaska służbowa 10 ctm. szeroka ponsowo-biała na guziki spinana nosi się na lewym rękawie.

Letnie mundury bluza i spodnie dżelichowe.

§. 10. Członkowie honorowi i wspierający mają prawo przy publicznych występach i uroczystościach Towarzystwa nosić opaski pod 6) wymienione na lewym ramieniu. Przy występach i pogotowiach w paradzie występują członkowie straży w rękawiczkach białych ze skóry irchowej.

§. 11. Przybory strażackie są następujące:

Naczelnik i tegoż zastępcy noszą: a) szpadę z rękojeścią srebrną na srebrnym pasku pod spodem guńki; b) tubę.

Członkowie oddziału gimnastyków noszą: a) linewkę (najmniej 15 mtr. dług.) z małym karabinkiem

u jednego końca, do noszenia przez prawe ramię po spleceniu łańcuchowo; *b*) świstawkę na czerwonym sznurku od prawego ramienia na piersi chowaną pod guńkę; *c*) pas szeroki parciały ciemno-pasowy, skórą obsyty, spinany na 2 silne sprzączki z boku prawego, zaopatrzony żelaznym kółkiem z tyłu pionowo przymocowanym a z lewego boku pochewką na topór i gwóźdź ratunkowy przy pasie na przodzie; *d*) z przodu karabinek większy (19 ctm.); *e*) toporek żelazny stalony ze styliskiem czarnym ostrza zabezpieczone pokrowcami (taszkami) z blachy lub skóry; *f*) gwóźdź ratunkowy stalowy, zawieszony na krótkim sznurku i osadzony w pochewce pasa; komendanci oprócz tego klucze od wozów osobowych, sikawek lub magazynów na krótkim sznurku schowane za pas i latarki ręczne za pas zatknięte.

Członkowie plutonu ratunkowego są zaopatrzeni w te same przybory — nadto odpowiednia ich liczba ma jeszcze do ratowania rzeczy i ludzi worki z grubego mocnego płótna przynajmniej 1 — 1½ metra długie z silnemi uszami. Worki te podłużnie złożone i zwinięte nosi się przy lewym boku obok toporka lub przez plecy.

Członkowie oddziałów sikawkowego i wodnego zaopatrzeni są tylko w toporki na szerokich parciałych pasach, spinanych na sprzączki, świstawki na czerwonym sznurku i w miarę potrzeby koneweczki składane parciałe noszone na rzemieniu z tyłu i obok toporka.

Trębacze noszą trąbki z blachy mosiężnej, przewieszane od lewego ramienia na ponsowym sznurku z kutasami.

Inne przybory za konieczne i odpowiadające stosunkom miejscowym uznane, dodaje naczelnictwo.

IV. Odznaki starszeństwa.

Naczelnik korpusu: Cały srebrny kołnierz 3 ctm. szeroki, w rogach kołnierza żółte pozłacane odznaki ratunkowe, (hełm i dwa toporki na krzyż). Dwa dragony na ramionach ze sznurka srebrnego czerwono przeplatane. Świstawka lub hupka na srebrnym plecionym sznurku. Tuba z blachy na czarnym rzemyku. Przy boku krótką szpadę z rękojścią srebrną na srebrnym pasku noszonym pod mundurem. Hełm czarny, na grzebieniu hełma okucie w kształcie liścia dębowego, tudzież obwódka brzegowa i obręcz po nad daszkiem na około hełmu z blachy posrebrzanej.

Zastępcy naczelnika: Na czerwonym wyłogu kołnierza lice ze srebrnej taśmy 3 ctm. szerokiej, 8 ctm. długiej, w środku licy odznaki jak Naczelnik. Reszta odznak i przyborów, jak naczelnicy z wyjątkiem hełma, który się różni brakiem obręczy po nad daszkiem.

Komendanci oddziałowi: Na czerwonym licu kołnierza naszyte dwa paski z taśmy srebrnej $1\frac{1}{2}$ ctm. szerokie, 8 ctm. długie zakończone białym guziczkiem, na licu odznaki swego oddziału. Na prawem ramieniu 1 srebrny dragon, świstawka na czerwonym plecionym sznurku. Hełm czarny z grzebieniem i okuciem w kształcie liścia dębowego z blachy posrebrzanej.

Podkomendanci: Na czerwonym licu kołnierza u spodu 1 pasek z srebrnej taśmy $1\frac{1}{2}$ ctm. szeroki 8 ctm. długi, zakończony guziczkiem. Odznaki swego oddziału. Reszta jak komendanci oddziałowi.

Adjutant korpusu: Na czerwonym licu kołnierza srebrny pasek $1\frac{1}{2}$ ctm. szeroki, zgięty pod kątem z góry na dół. Hełm jak komendanci oddzia-

łowi. Jeden srebrny dragon na prawem ramieniu, u pasa czarna torba skórzana na papiery i przybory do pisania. Przy boku szpada z posrebrzaną rękojeścią na srebrnym pasku noszonym pod mundurem. Na kołnierzu odznaki (rozwarta książka).

C h o r ą ż y: Te same odznaki i uzbrojenie co adiutant wyjąwszy torby. W paradzie szeroką szarfę koloru sztandaru. Na kołnierzu odznaki ratunkowe.

R o t o w y (dziesiętnik): Mundur zwykły, z czerwonymi wypustkami, na czerwonym licu kołnierza jeden pasek szychowy 1 ctm. szeroki 8 ctm. długi u spodu przszyty. Jeden dragon z czerwonej taśmy na prawem ramieniu. Hełm z grzebieniem z białej blachy. Odznaki swego oddziału.

T r ę b a c z: Mundur dziesiętnika lub towarzyszy, dragony z czerwonego sznurka na obu ramionach. Hełm z grzebieniem na czerwono lakierowanym. Na kołnierzu odznaki trąbka zwinięta.

T o w a r z y s z e: Na kołnierzu czerwone lice 8 ctm. długie, zakończone guziczkiem, z odznakami oddziału, do którego należą. Dragon z plecionego czerwonego sznurka na prawem ramieniu. Świstawka na wąskim plecionym sznurku czerwonym od dragona.

Na czapkach, naczelnik i tegoż zastępcy, komen-danci i podkomendanci oddziałowi noszą cienki srebrny sznurek ponsowo przeplatany, zaś rotowi szychowy ponsowo przeplatany.

V. Służba strażacka.

Przepisy ogólne: Za zasadę przyjmuje się, że służba strażacka jest zarówno prawem jak i obowiązkiem.

§. 12. Kierownictwo techniczne nad korpusem dzierży Naczelnik. W wypadkach wyłącznie techniki

strażackiej dotyczących, ma Naczelnik zwołać komendantów oddziałów na wspólną naradę jako «Radę strażacką». Uchwały teje przedłożone będą obradom Wydziału.

§. 13. Zastępca Naczelnika pełni służbę poruczoną sobie przez Naczelnika, jest temuż odpowiedzialny za nią, i tylko w razie nieobecności Naczelnika wstępuje w jego pełne prawa.

§. 14. Komendanci oddziałów są odpowiedzialni za wyćwiczenie i służbę towarzyszy w swoich oddziałach, i dla tego sami winni ją dokładnie sobie przyswoić. W tym celu towarzystwo utrzymuje księgozbiór i czasopisma fachowe, a komendanci w półroczu zimowem co tygodnia kolejno miewają wykłady dla członków.

§. 15. Komendant obejmując oddział, otrzymuje książeczkę, w której zawarty jest spis towarzyszy jego oddziału. Winien ją mieć zawsze przy sobie, prowadzić dalej wykaz w porządku, i zmiany zapisywać lub o zachodzących innych zmianach w etacie oddziału raportować Naczelnikowi korpusu, tudzież zapisuje działalność szczególnie gorliwą jak również nieusprawiedliwioną opieszałość lub karygodne zachowanie się podwładnych mu towarzyszy i zawiadamia Naczelnika o zdarzeniach, które mogą spowodować wyszczególnienie lub ukaranie podwładnych mu towarzyszy.

§. 16. Każdy strażak obowiązany jest donosić swemu komendantowi o każdej utracie lub zniszczeniu przyborów lub mundurów strażackich, komendant zaś po zbadaniu przyczyn obowiązany jest to doniesienie w książce służbowej uwidocznic i Naczelnika straży o niem zawiadomic.

§. 17. Naczelnik w porozumieniu z komendantami oddziałów wybiera adjutanta korpusu i przedstawia Wydziałowi do zatwierdzenia.

Adjutant na posiedzeniach Rady strażackiej pełni obowiązki sekretarza, prowadzi protokół jej uchwał i w

tym charakterze z głosem doradczym uczestniczy w posiedzeniach Wydziału Towarzystwa. Nadto ma on obowiązek z ramienia Naczelnika rozpisywać służbę (rozkazy dzienne) przechowywać takowe w porządku, tudzież utrzymywać ewidencję korpusu.

Przy pogotowiach, ćwiczeniach i pożarach adjutant pełni służbę poruczoną sobie przez Naczelnika.

§. 18. Kolejno co miesiąc jeden z komendantów z dodaniem mu jednego towarzysza pełni inspekcję.

Obowiązkiem jego jest każdodziennie sprawdzić stan taboru, zrewidować pogotowie wodne, zbadać stan studzien i zbiorników wody, kontrolować warty i pogotowia nocne. Tenże prowadzi książkę inspekcyjną codziennie przedstawianą Naczelnikowi, w której wszystkie zauważane szczegóły, korpusu lub taboru dotyczące mają być uwidocznione.

Przepisy szczególne.

Służba straży ochotniczych obejmuje 3 główne działy:

a) Służba na pogotowiach.

§. 19. Korpus ochotniczej straży pożarnej pełni pogotowia nocne, może pełnić pogotowia w teatrach, cyrkach i t. d. również służbę porządkową i ratunkową.

§. 20. Członkowie przeznaczeni do pogotowia schodzą się w kompletnych mundurach do strażnicy Towarzystwa przed godziną wskazaną zkąd pod właściwą komendą na miejsce przeznaczenia rozchodzą się.

§. 21. Służbie w teatrach i cyrkach nie wolno jest siadać na miejsca przeznaczone dla publiczności ani jakiegokolwiek części munduru z siebie zdejmować, jako też z drugimi w dłuższą rozmowę się wdawać. Strażacy służbę pełniący mają mieć baczne oko na oświetlenie lokalu i na wszelkie objawy wynikającego poza-

ru, jako to na swąd lub dym dający się czuć itp. W razie takim strażacy starać się powinni dotrzeć do miejsca, z kąd niebezpieczeństwo grozi, i ogień w zaradzie przytłumić, przyczem winni postępować z największym spokojem, bez wrzawy i bez zwracania na siebie uwagi. Jeżeli ogień większe rozmiary przybiera, starać się powinni wszelkie możliwe wyjścia pootwierać, by zgromadzona publiczność wychodzić mogła. Podczas tego należy z największą zimną krwią i starannością przeszkadzać natłokowi u wychodów. Z pogotowia tego nawet w razie pożaru gdziekolwiek dopiero po zwolnieniu przez komendanta oddalić się wolno.

§. 22. W służbie ratunkowej przy katastrofach (np. zawaleniu się domu, ciźbie ludzi wywołanej popłochem, powodzi i t. p.), strażak przywdziawszy opaskę służbową ma obowiązek przytomnością umysłu górować nad wszystkimi i w szczególności starać się o to, aby życie ludzkie było ochronione od niebezpieczeństwa.

§. 23. W służbie porządkowej przy występach publicznych i uroczystościach, na którą za osobnym rozkazem dziennym komendy stawać należy z uderzeniem godziny naznaczonej, strażak powinien się odznaczać uprzejmością, powagą i taktem. Burdy i kłótnie z publicznością są surowo wzbronione, niemniej zbyteczne nawoływania i roztrącania. Dla przeszkodzenia niebezpiecznemu natłokowi, któremu sam rady dać nie może, strażak winien wezwać pomocy poważniejszych obywateli, i wystąpieniem stanowczem i spokojnem usunąć niebezpieczeństwo. Postawiony na posterunku nie śmie go opuszczać bez rozkazu lub zmienienia albo zwolnienia go z posterunku.

§. 24. Pogotowia nocne, jeżeli są zaprowadzone osobnym rozkazem komendy pełni straż co nocy a to w lecie od godziny 9. wieczór do 4. rano, zaś w zimie od godziny 8. wieczór do 5. rano.

§. 25. Strażak w razie przeszkody jawienia się na służbę pogotowia nocnego obowiązany jest dać zastępcę lub wcześniej o przeszkodzie zawiadomić Naczelnika, aby zastępstwo z urzędu zarządzone być mogło. Raporta z pogotowia składają komendanci ustnie lub pisemnie.

b) Służba przy ćwiczeniach.

§. 26. Ćwiczenia gimnastyczne z musztrą i sygnałowe odbywają się przez cały rok raz lub dwa razy tygodniowo, stosownie do zarządzenia Naczelnictwa. Porą zimową komenda urzędu wykłady z teorii i praktyki pożarniczej, a porą letnią t. j. od maja do października odbywają się obok gimnastycznych także ćwiczenia z przyrządami pożarnymi na miejscu do tego wyznaczonem. Na ćwiczenia pożarnicze przybywać mają członkowie w kompletnych mundurach i uzbrojeniu.

§. 27. Przybywający na miejsce ćwiczeń pożarniczych, powinien przedstawić się swemu komendantowi, w razie niebytności tegoż komendantowi ćwiczeń i brać w nich czynny udział, ściśle podług instrukcji kierującego i bez wszelkich wybryków lekkomyślnych.

§. 28. Ćwiczenia ogólne wszystkich oddziałów zarządza i kieruje Naczelnik korpusu, a ćwiczenia oddziałowe prowadzą sami komendanci oddziałowi.

§. 29. Komendanci oddziału gimnastyków starać się powinni głównie o to, aby każdy strażak tego oddziału umiał bezpiecznie wdrapać się na każdą wysokość i używać zręcznie toporka, drabin i linewek, tak dla osobistego ratunku jak i dla ratowania zagrożonych.

§. 30. Komendanci oddziałów mają dbać, aby każdy strażak z ich oddziałów umiał szybko rozłożyć i złożyć każdą sikawkę, aby znał dobrze jej główne części składowe i umiał ją w potrzebie sam regulować. Nadto powinni czuwać, aby sikawki, beczki, wiaderka na wodę i t. p. były zawsze w największym porządku.

§. 31. Co trzy miesiące zarządza Naczelnictwo rozkazem dziennym przegląd korpusu dla sprawdzenia stanu oddziałów pod względem ich siły, umundurowania i przyborów, a raz na rok urządza publiczny popis.

§. 32. Od udziału w ćwiczeniach pożarniczych, przeglądach i popisach uwalnia tylko urlop lub słabość. Każdorazową nieobecność w służbie winien strażak do 3 dni usprawiedliwić przed Naczelnikiem.

c) Służba w czasie pożaru.

§. 33. Strażak ma być w każdej chwili gotowym do służby pożarnej to jest mundur i wszelkie przybory mają się w dobrym stanie znajdować i być złożone w miejscu poręcznym — zaś przepaskę na rękaw winien mieć zawsze przy sobie, by jeśli się znajduje daleko od swego pomieszkania, mógł natychmiast z tą odznaką do pożaru pospieszyć.

§. 34. Na dany sygnał alarmowy oddziały gimnastyków spieszą wprost na miejsce pożaru. Inne oddziały zbierają się według szczegółowej instrukcji Naczelnictwa bądź na strażnicy celem zabezpieczenia dostawy taboru pożarniczego bądź też na miejscu pożaru.

§. 35. Do pożaru powinno się spieszyć z rozwagą; bezwarunkowo zabrania się pospiechu aż do

zadyszania i zmęczenia. Spieszący do pożaru nie powinien zważać na rady do powrotu, jako to: «zapóźno», lub «już po ogniu» i t. p. tylko ma się udać na miejsce pożaru i przed swym komendantem się stawić.

§. 36. Pierwsi przybywający na miejsce pożaru, mają się najprzód przekonać czy życie ludzkie nie jest zagrożone, dołożyć wszelkich starań, aby je ratować. Następnie każdy udaje się do czynności swego oddziału.

§. 37. W razie spóźnienia się Naczelnika obejmuje komendę jego zastępca lub pierwszy na miejsce przybywający komendant i składa ją dopiero po przybyciu Naczelnika.

§. 38. Wszelkie rozkazy przełożonych. wchodzące w zakres pożarnictwa mają być bez oporu i bezzwłocznie wypełniane. Strażak powinien poleczone sobie czynności z dokładnością spełniać; wykroczenia przeciwko temu nie mogą być cierpiane.

§. 39. Każdy strażak ma przy pożarze pilnować tylko swojej roboty, a właściwie roboty swego oddziału. Mieszanie się do czynności innych oddziałów, samowolne wychodzenie na dachy lub wewnątrz płonących budynków jest surowo wzbronione.

Nie wolno mu także słuchać żadnych cudzych rad lub rozkazów, oprócz poleceń Naczelnika a względnie swego komendanta.

Surowo zakazuje się wszelkich krzyków, kłótni lub nawoływań i dla tego też każdy powinien spełniać swoją służbę w milczeniu, a zarazem przestrzegać, aby i obcy ludzie nie hałasowali.

§. 40. Tak z rzeczami pożarem zagrożonemi, lub przy ratunku na uszkodzenie narażonemi, jakoteż

z przyborami pożarniczemi należy się z wszelką oględnością obchodzić. O uszkodzeniu przyborów składa się raport komendzie w celu bezzwłocznej naprawy.

§. 41. Po ugaszeniu pożaru Naczelnik danym sygnałem nakazuje zbiór przyrządów, gromadzi wszystkie oddziały, odbiera raporta ustne od komendantów co do ilości obecnych i opuszcza pogorzelnisko wyprawiając korpus w porządku. Od służby przy pożarze uwalnia tylko słabość.

§. 42. Na pogorzelnisku ma pozostać pogotowie, którego siłę i czas służby oznacza Naczelnik. Zarządzenie ściągnięcia pogotowia wydaje również Naczelnik.

VI. Podział korpusu.

§. 43. Korpus ochotniczej straży pożarnej dzieli się na cztery główne oddziały:

I. gimnastyków

II. sikawkowy

III wodny

IV. porządkowy

W razie dostatecznej liczby członków czynnych można jeszcze podzielić oddziały na odpowiednią liczbę plutonów a mianowicie:

I. Oddział gimnastyków na plutony: dachowy, ratunkowy i węzowy.

II. Oddział sikawkowy ma ilość plutonów odpowiadającą ilości sikawek.

Dla lepszego rozeznania oddziałów, strażacy noszą na kołnierzach munduru odpowiednie odznaki.

I. Oddział gimnastyków. Oddział ten składający się z gimnastyków i siekierników ubrany w kompletny mundur podług przepisu, ma zadanie dostać się bezpośrednio do przedmiotów płonących wraz z prądnikiem i trębaczem i opanować pożar, usuwając mu lub tłumiąc żywioły palne, tak już zajęte, jakoteż zająć się mające. Zrywanie dachów, rozbieranie podłóg i sufitów, przebijanie murów, wdzieranie się do wnętrza piwnic i magazynów, pożary kominowe, wreszcie ubezpieczenie dachów przyległych pożarowi — należy do zakresu czynności tego oddziału. Dla tego też użyci doń ludzie muszą być należycie wprawni, silni, przytomni, wolni od zawrotu głowy, odważni — i pod tym względem już podczas ćwiczeń wypróbowani. Ponieważ względne bezpieczeństwo osobiste strażaka pomnaża jego siłę i możliwość działania w punktach niebezpiecznych, przeto każdy winien baczyć ile możliwości na zyskanie tego bezpieczeństwa dla siebie i dla kolegów współdziałających. Przyrządy, któremi posługuje się oddział dachowy są drabiny wszelkiego rodzaju, gąsiory, pomost gzymsowy, linewki, osęki i t. p.

Ten sam oddział, względnie jego pluton ratunkowy ma za zadanie wydobywanie ludzi i ruchomości z płonących budynków. Pierwszeństwo do ratunku z ich strony mają ludzie, których życie jest zagrożone, — dzieci, starzy, chorzy i kobiety, w drugim rzędzie rzeczy kosztowniejsze, które się pakują we worki i na bezpieczne wynoszą miejsce. Bez rozkazu komendy nie wolno żadnych sprzętów wyrzucać oknami lub drzwiami. Komendant tego oddziału winien podczas czynności w pomieszkaniach baczenie mieć oko na to, aby z wyjątkiem domowników i strażaków nikt inny nie męszał się do ratunku rzeczy. Każdy ze strażaków tego oddziału powinien być biegły

w użyciu worów ratunkowych, węzła i koca ratunkowego, tudzież przyrządów oddechowych.

Pluton węzowy ma dostarczać potrzebnej ilości węzów (kiszek) do sikawki, węże wiszące stosownym podtrzymywaniem rękami lub linewkami chronić od opadania i łamania, a leżące na ziemi od deptania i przejechania. Oprócz potrzebnych kluczy komendanci tego oddziału powinni mieć podczas akcji przy sobie bandaże i gutaperchowe okładki dla zatomowania pęknięć, szczypce i t. p., a po skończeniu czynności dbać o należyte wypróżnienie z wody i złożenie węzów. Do plutonu tego przyliczony być winien prądnik (kierujący prądem przy pożarach.)

II. Oddziały sikawkowe. Oddziały te zajmują się rozebraniem i ustawieniem sikawki w jak najstosowniejszem i najprzystępniejszym miejscu, a komendant ma mieć staranie o to, aby sygnały nakazujące pompowanie i zaprzestanie pompowania były z największą wypełniane akuratacją. Do niego należy także złożenie sikawki na powrót.

III. Oddział wodny. Powołaniem jego bezustannie dostarczać wody do sikawki i pamiętać o tem, aby przy pożarze nigdy wody nie zabrakło. Komendantom tego oddziału zaleca się dokładne rozpoznanie topograficzne miejscowości pod względem studziń i rezerwoarów wodnych, gruntowne obznajomienie się z przyrządami do dostarczania wody służącymi, tudzież w danych razach organizacją łańcuchów dla dostarczania wody.

IV. Oddział porządkowy składający się z ludzi starszych i poważniejszych, ma obowiązek strzeżenia przedmiotów wynoszonych z ognia, tudzież zajęcie się losem osób, pożarem dotkniętych lub strażaków uszkodzonych. Nadto oddział ten utrzymuje

porządek przy ratunku, wskazuje kierunek dojazdu i odjazdu beczkowozów i ma zabezpieczyć wolną przestrzeń dla ratujących i przyrządów. Przy oddziale tym winien się znajdować także lekarz korpusu straży ochotniczej.

VII. Sygnały.

§. 44. Dla wydawania rozkazów służą sygnały trąbką lub świstawką, których dokładna znajomość członkom bardzo się poleca. Wszelkie wołania i niepotrzebne krzyki przy pożarze są surowo zabronione.

Sygnały strażackie obejmuje osobny wykaz z nutami; do wydawania tych sygnałów powinna być zawsze odpowiednia liczba trębaczy w korpusie.

W razie pożaru jeden z trębaczy ma stać zawsze przy Naczelniku, inni zaś przy oddziałach, do których przydzieleni zostali.

Sygnału alarmowego nauczyć się powinien na trąbce o ile możliwości kaźden strażak.

VIII. Nagrody i kary.

§. 45. Za odznaczenie się w służbie strażackiej uchwała Wydział Towarzystwa na przedstawienie Naczelnictwa z uchwałą Rady strażackiej członkom pochwały przed frontem, lub honorowe odznaki. Niezależnie od tego należy się honorowa odznaka z taśmy czerwonej za kaźde 3 lata nieprzerwanej i gorliwej służby.

§. 46. Odznaki są z taśmy ponsowej wełnianej, srebrnej lub złotej, i mają być noszone przy mundu-

rze według przepisu, t. j. mają być naszywane na lewym rękawie z ponsowej wełnianej taśmy, zaraz nad wypustką na sposób szewrona. Zasłużone 3 czerwone odznaki zastępują się jedną srebrną, a 3 srebrne jedną złotą.

§. 47. Za niepełnienie służby, lub niedbałe jej pełnienie wymierza Naczelnik korpusu kary odpowiednio do przepisów statutu. Nieodpowiednie lub ubliżające godności Towarzystwa zachowanie się członka należy pod sąd honorowy, który orzeka o naganie lub wykluczeniu.

IX. Sąd honorowy.

§. 48. Zwołanie Sądu honorowego może nastąpić tylko za uchwałą Wydziału Towarzystwa i to albo za inicjatywą tegoż, albo na specjalną skargę. Postępowanie w sądzie honorowym jest ustne. Przewodniczący (prezes Towarzystwa lub w jego zastępstwie Naczelnik) wprowadza sprawę przed komplet przynajmniej dwóch sędziów, których Wydział na termin zaprasza pisemnie, zawiadamiając jednocześnie także strony na piśmie. Przy rozprawie pierwszy głos ma oskarżyciel poczem otrzymuje go oskarżony do wniesienia obrony. Dowód prowadzi się przez dokumenta lub świadków. Świadkowie zeznają pod zawezwaniem na słowo strażackie lub słowo honoru.

§. 49. Dwojakiego rodzaju sprawy rozstrzyga Sąd honorowy:

a) Jeżeli sprawa jest osobistej natury i nie zawiera w sobie żadnego wykroczenia przeciwko statutowi i regulaminowi Towarzystwa, natenczas przed wydaniem wyroku ma Prezes zawezwać strony do dobrowolnego pogodzenia się i przeproszenia. Niestawienie

się obu stron na termin umarza proces. Nieobecność strony pozywającej umarza go również, chyba że strona pozwana domaga się wyroku. Pod nieobecność strony pozwanej Sąd honorowy może przeprowadzić rozprawę zaocznie.

b) Przy wykroczeniach przeciwko statutowi Towarzystwa lub w razie poszlak postępku niehonorowego, nieobecność strony oskarżonej pociąga za sobą odroczenie pierwszego i naznaczenie drugiego terminu w najbliższych 8 dniach. Na drugim terminie rozprawa toczy się zaocznie, jeżeli oskarżony nie stanął. Oskarżenie wnosi wybrany przez Wydział zastępca Towarzystwa.

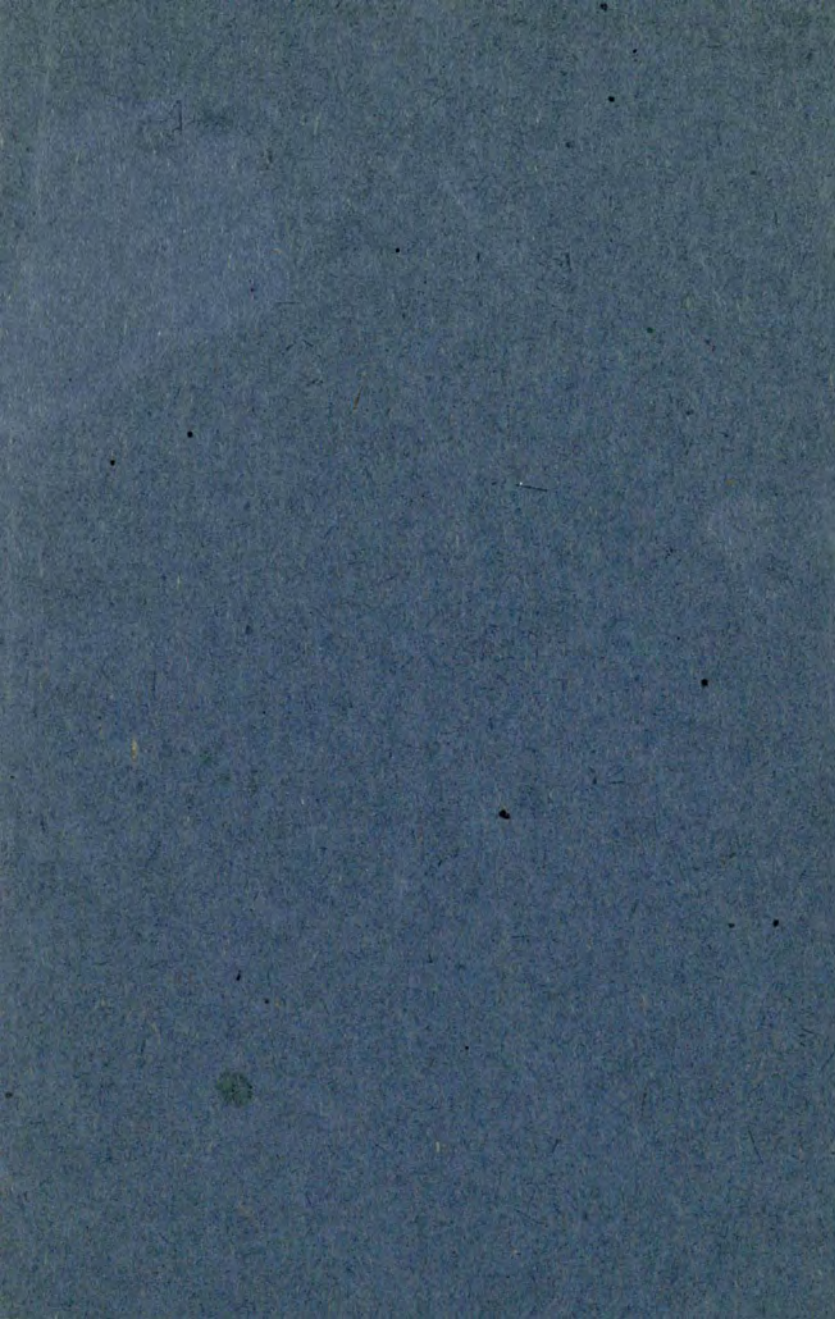
§ 50. W wypadkach pod *a)* określonych Sąd orzeka o obowiązku strony winnej do przeproszenia i naprawy pokrzywdzenia strony przeciwnej; w wypadkach pod *b)* wymienionych Sąd wydaje wyrok zawierający albo orzeczenie niewinności, albo orzeczenie winy z wymiarem kary w statucie wyszczególnionej. Ogłoszenie wyroku odbywa się ustnie przez przewodniczącego wobec stron zawezwanych do tego, a w razie niestawienia się oskarżonego może nastąpić także zaocznie.

§. 51. Treść wyroku podana do wiadomości Wydziału zapisuje się do księgi uchwał tegoż.

§. 52. Proces przed sądem honorowym upada, jeżeli członek oskarżony wystąpi z Towarzystwa. Wykonanie wyroku należy do Naczelnika, a w razie ópiewającym na wykluczenie członka przysłuża Wydziałowi.

§. 53. Wyrok Sądu honorowego jest nieodwoalny.

972 inw 10, -